

POIMINTOJA ARVIOISTA

Noblemetaltheatren jäsenten yhteistyöhistoriaa

ORJAT

“Älykäs, koskettava, ja paikoin erittäin hauska *Orjat* puhuttelee katsojaa ajattelun, sielun ja alitajunnan tasolla. Yhteiskunnallisten rakenteiden kahleita ja ydinperheen sairaita suhteita tarkasteleva *Orjat* on hieno teksti. Näytelmän muoto on aristotelisen selkeä. Teemojaan Simola käsittelee viileästi, taitavasti kirjoitettuja henkilöhahmojaan myötätuntoisesti. *Orjien* soisi näytelmätekstinä leviävän laajemmallekin. Noblemetaltheatre on kiinnostava ryhmä, jonka kehitystä on syytä seurata.”

Teatteri-lehti

BARBAARIT

“Kuten Simolan aiemmat työt myös *Barbaarit* ammentaa historiasta ja liikkuu vapaasti niin ajassa kuin paikassa. *Barbaarit* on äärimmäisen ajankohtainen ottamatta kuitenkaan kantaa suuntaan tai toiseen. Vauhdikas esitys on aiheiltaan vakava: on sotaa, väkivaltaa, valtapeliä ja muukalaisvihaa, onnetonta rakkautta ja rikkinäisiä perheitä. Kaikki näyttelijät suoriutuvat tiuhaankin vaihtuvista rooleistaan ansiokkaasti. Ajankohtaisen otteen ohella piristävintä Ylioppilasteatterin kesäteatteriesityksessä on sen kekseliäisyys aina monipuolisesta tilankäytöstä oivaltavaan lavastukseen ja puvustukseen. *Barbaarit* on räiskyvä ja ajatuksia herättävä esitys.

Teatteri-lehti

Barbaarit – Kaikki käsi kädessä yhteiseen hautaan liittää historian tapahtumia ajankohtaisiin yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Tyyllilaji on jännärimäisesti etenevä satiiri. Barbaarit irrottaa huumoria stereotyyppioista ketään tai mitään säästämättä. Simolan työt ovat kirjallisuus- ja mytologiaviittauksineen varsinaisia aivomyrskyjä, stimuloivia ja kirpeitä ajankohtaisia puheenvuoroja, joissa parodia ei ole koskaan osunut vain yhteen maaliin. Näyttelijäntyö kulkee rennosti, selkeästi ja persoonallisesti. Rytmillisesti oivaltava kohtausten vaihtelu ja tilan monipuolisen nokkela käyttö tekevät kesäesityksestä huolitellun. Puvuilla suorastaan herkutellaan. Simolan ohjauksista ei ole puuttunut halua kommentoida ajan ilmiöitä.

Maria Säkö, HS

“Illusionsfri... Inkariina Simola har på ett finurligt sätt utnyttjat de möjligheter som utescenen erbjuder. De fysiskt rörliga scenerna byts snabbt och effektivt. Detta gäller också rollbytena. Gruppen är samspelt och jämn. Det är en lisa att få uppleva en intellektuellt kittlande samhällssatir på

ungdomens villkor i ett kulturlandskap, där sådant rent konkret överröstar av all sköns audiovisuell bråte.”

Karmela Bélinki, HBL

DEUS VULT – Taidevatikaanin viimeiset päivät

“Yllätyksiä, parodiaa, pastisseja ja jännitystä kihisevä käsikirjoitus. Kyytiä Inkariina Simolan käsikirjoittamassa ja ohjaamassa Ylioppilasteatterin *Deus Vult - Taidevatikaanin viimeiset päivät* -esityksessä saavat niin viihteen kuin avantgarden tekijät, eikä keskittien tallaaajakaan taputella päähän. Esityksestä tihkuu ripauksia Leena Krohnin novellien taideparodioista, tietokonepeleistä ja Umberto Econ romaanien maailmoista.”

Maria Säkö, HS

“Inkariina Simolan hurja speaktaakkeli tarkastelee taidetta useista eri näkökulmista nerokkaassa, energisessä esityksessä Ylioppilasteatterissa. Käsikirjoittaja-ohjaaja Inkariina Simola on ryhmineen luonut teoksen, joka on mielestäni kaikkea sitä, mitä teatterin tulee olla. Siinä on ajankohtaisuutta, älyä, oivaltavuutta, energiaa, satiiria, notkeaa näyttelijäntyötä ja arvaamaton huipentuma, joka kouraisee syvältä. Mieleen tulee väkisinkin Umberto Econ hieno luostariromaani *Ruusun nimi*. Simola on ehdottomasti kiinnostavimpia nuoren polven teatterin tekijöitä. Teoksen teksti on äärimmäisen mehukasta ja älykästä. Simolan teos osoittaa, kuinka älykkäällä, satiirisella ja rankallakin teatterilla on kysyntää ja kosketuspintaa. Kaikki eivät halua vain arjesta irrottavaa hömppää.”

Martti Mäkelä, Skenet

TUNNE-DETOX

“Simolan kirjoittama ja ohjaama *Tunne-Detox* on varsin valloittava ja piikikäs komedia, joka tarjoaa raikkaan näkökulman todellisuuteen. Selkeät teemat ja saumaton yhteisnäyttelemineen pitävät koossa villin katkelmallista esityskokonaisuutta. Irtonaisesta otteestaan huolimatta ylioppilasteatterilaiset eivät tyydy tekemään parodiaa. *Tunne-Detox* on oikeasti painava puheenvuoro ja niitä harvinaislaatuksia kesäesityksiä, jotka voivat toimia vielä paremmin kamalassa kaatosateessa. Toki nauru maittaa helteelläkin.”

Lauri Meri, HS

“Nerokas tutkielma inhimillisistä tunteista.”

Teatteri-lehti

IKARUSMASCHINE

“Helsingin ylioppilasteatterin *Ikarusmaschine* oli yksi viikonloppuna Helsingissä pidetyn ylioppilasteatterifestivaalin monitasoisimmista ja järkyttävimmistä esityksistä. Tekstin syvimmissä painanteissa elävät antiikit myytit Minotauruksesta Orfeukseen ja Ikarokseen, joka liian lähelle aurinkoa lentäessään käristää siipensä. Viesti on kuitenkin suoraan ja välikkeettä tästä ajasta. Teksti ja ohjaus kulkevat käsikkäin. Näyttelijöiden ilmaisu on puhdistettua, selkeää ja samalla fyysisesti vaikuttavaa. He rakentavat rooliensa ohella tilaa, tunnelmaa ja tilanteita. Huikean kekseliäästi siirrytään elementistä toiseen, merten syvyyksistä labyrintin käytäviin. Heiner Müllerin *Hamletmaschinen* nimeä lainaava *Ikarusmaschine* onkin ehkä jotain velkaa Müllerille. Aristoteelisen juonen sijaan näytelmä elää kuviansa ja mielikuviansa voimasta.”

Kirsikka Moring, HS

“*Ikarusmaschine* on hiottu ja visuaalisesti sekä äänimaailmaltaan jylhäntyylikäs työ. Kyseessä on moraliteetti, joka ainakin jollain tasolla kysyy, miksi maailma on niin nuorisovihamielinen. Esitys myös parodioi varsin herkullisesti tuotantokoneistoa, tähdentekijöitä, erilaisia taiteen selittely-yrityksiä ja kriitikkojargonia. Kokonaisvaikutelmasta tulee suorastaan oopperamaisen ylväs. Esitys ei pelkää näytä kamppailua, vaan tarjoaa myös oivalluksia. Tuntuu, kuin kilpailu paikasta auringossa jättäisi ihmiset ikuisesti lapsen tasolle. Toisaalta luopuminen taistosta merkitsee passivoitumista, katkeroitumista ja omien haaveiden siirtämistä lapsille. *Ikarusmaschine* ei anna ongelmaan ratkaisua, mutta teatterielämyksen se siitä punoo.”

Maria Säkö, Skenet

MYRSKY osa IV

“50-vuotias Klitsu tulkitsee vapautuneesti ensimmäistä shakespeareaan. Neljäs osa, joka kattaa koko toisen puoliajan, liukuu 80-lukulaisesta genderblendauksesta progeooopperasekoiluun ja liioitteluun kasvaen lopussa ajankohtaiseksi poliittiseksi statementiksi, jossa taikuus rinnastetaan uskontoon. Uskallan olettaa, että mikäli Shakespeare itse olisi voinut olla todistamassa tätä viimeisekseen mainitun näytelmän tulkintaa, joka ei todellakaan ole jäykkä tai juhlallinen, hänen tärkkikauluksensa olisi tutissut niin naurusta kuin mielihyvästään. Siksi ei myöskään tee mieli asettaa esityksen osia paremmuusjärjestykseen tai nostaa mitään ylitse muiden; ei edes Laura Vehkasen kiinteästi näyttlemää Prosperoa.”

SunaVuori, HS

DRAAMAN TAHTO

"Kuljettaa katsojaa ajan ja paikan riemukkaassa miksauksessa ja tunnetilojen monissa skaaloissa. Moneen suuntaan avautuva spektaakkeli pysyy tiukasti ohjaajan otteessa kaikkine osa-alueineen. Dialogiin on varmalla otteella kirjoitettu toiminta, ajan ja paikan muuttuvat tasot, visiot, äänimaailma ja tilan käyttö. Nuoren teatterintekijän ote on tuore ja tuttuudessaankin omaperäinen. Draaman tahdon toivoisi piankin palaavan teatterin lavoilta. Ehdotus sukupolvinäytelmien sarjaan, jossa olisi ainakin jo Pete Q."

Yrjö Juhani Renvall, professori (Näty)